

har tjent som Forbillede for det, der nu foreligger, kort sagt, man havde saa store Betænkkeligheder ved Lovforslagets Indhold, forsaavidt det gik ud paa at begrænse Bestyrelsernes Bemyndigelse og paa at regelbinde deres Virksomhed, at jeg strax kom til den Erkjendelse, at, dersom man vilde havde noget Udbytte af Forhandlingerne om dette Forslag, dersom man maatte ønske at føre det igennem som Lov, var det nødvendigt at opgive en Del af det, man havde tænkt sig som hensigtsmæssigt for det Formaal, jeg havde stillet mig som det første. Den Opfattelse, jeg havde af Forholdet ved Sagens 1ste Behandling i Folkethinget bekræftede sig fuldkommen, da Sagen blev overgivet til et Udvalg, hvor der ikke reiste sig en eneste Stemme for den Del af Lovforslaget, som jeg nu har betegnet som den begrænsende. Der var ikke eet Medlem af hele Udvalget, der stillede sig gunstig ligeoverfor disse Spørgsmaal, men paa den anden Side var man villig til at gaa ind paa Kontrolbestemmelser, som ikke vare mindre virksomme, og i alt væsentligt overensstemmende med dem, der ere foreslaaede i Regjeringsudkastet, og man var ogsaa villig til at give Regjeringen den efter min Mening fornødne Myndighed til at paaøse Overholdelsen af de Bestemmelser, som Lovforslaget isvrigt indeholdt. Under disse Omstændigheder ansaa jeg det for unyttigt at stride imod. Jeg har i denne Henseende selvfølgelig raadsført mig med Mænd, der have haft Indflydelse paa Lovforslagets Tilblivelse og Form, om man skulde gjøre Anstrængelser for at føre Lovforslaget tilbage til den oprindelige Form, eller om man, henseende til det lidet Trøstelige i et saadant Foretagende, skulde tage, hvad der hødes, og lade Fremtidens Erfaringer vise, hvorvidt det vilde være hensigtsmæssigt eller nødvendigt at foretage yderligere Forandringer i Lovforslaget, sigtende til Mødernes Bestyrelse. Jeg kan imidlertid sige, at Alle have været enige i, at det, som Lovforslaget nu giver, var i og for sig ønskeligt, og at man hellere maatte se at faae det bedst Mulige ud af de kontrollerende Bestemmelser, faae dem affattede i den bedst mulige Form og lade sig nøie dermed fremfor at gjøre forgjæves Forsøg paa at retablere Lovforslaget i den Form, hvori det var forelagt. Jeg besluttede mig derfor til at gaa denne Vej, og jeg har Grund til at sige, at, efter at jeg havde gjort det, er man i Udvalget i det andet Thing med stor Villighed gaaet ind paa de Hen-

stillinger, jeg har gjort med Hensyn til Lovforslagets Indhold, og der er blevet foretaget ikke uvæsentlige Ændringer, som ere fremkomne ved Forslag eller Hensjilling til Udvalget fra Indenrigsministeren. Saaledes foreligger nu Forslaget, og omendstjændt der med Hensyn til enkelte Bestemmelser, som jeg paa dette Sagens Standpunkt ikke skal komme ind paa, naturligvis som ved næsten enhver anden Sag kan reises Tvivl og paa enkelte Punkter — vil jeg sige — ikke ubegrundede Tvivl, vil jeg dog betegne Lovforslagets Indhold i det Hele taget og de enkelte Bestemmelser som i og for sig ret hensigtsmæssige. Jeg har ogsaa det Haab og nærer det Ønske, at dette Thing, der dog idetmindste for mange Medlemmers Vedkommende ikke stiller sig saa overordentlig forskjellig fra den Opfattelse, der blev gjort gjældende i det andet Thing, vil række Haanden til, at vi kunne faae en Lov ud af dette Forslag, Noget, som Alle ere enige om vil være nyttigt og hensigtsmæssigt.

Udsig: Som den høitærede Indenrigsminister har bemærket, er jo dette Lovforslag i en væsentlig Henseende meget forskjellig fra det Lovforslag, der ifjor blev vedtaget af dette Thing angaaende den samme Ojenstand, idet nemlig det Lovforslag, som her i Thinget vedtoges, omfattede tvende Ting, nemlig dels visse Negler, som man fandt, at det vilde være rigtigt at fastsætte som saadanne, der gaaede i Almindelighed skulde iagttages ved Administrationen af en Sparekasse, dels visse Bestemmelser om en Kontrol, der fra det Offentliges Side skulde føres, med Sparekasserne, hvorimod det Lovforslag, der nu foreligger, kun omfatter Bestemmelser af den sidste Art, kun omfatter Kontrolbestemmelser, men derimod har udeladt alle Bestemmelser, der skulde binde Sparekasserne i deres Administration, navnlig med Hensyn til, hvorledes de maatte ville anbringe deres Midler, og med Hensyn til den Rente, som de maatte ville tilstaa Indskyderne i disse Kasser. Jeg maa imidlertid ligesom den høitærede Minister mene, at der, saaledes som Sagen nu foreligger, er Grund for Landstinget til at række sin Haand til, at den Del af disse Bestemmelser, som have vundet det andet Things Bifald, og som det andet Thing har ment burde udkomme som Lov, virkelig emanerer uden Hensyn til, om man maatte have ønsket, at denne Lov skulde være fuldstændigere, eller man ikke